

בנחה ש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

בא

גליון ק"ע

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718-298-3717 ולהקיש 1
בארץ ישראל 072-278-6444 ולהקיש 1
בענגלאנד 0203-874-6800 ולהקיש 1

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל
נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com
ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נוספו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל
ולהשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

נא

בפרשת בא יש מקדושת חג הפסח * בשבת זה נשפע כח להסיר כבודת הלב * ההכבדה מאת ה' לפרוץ ולשבר המסכים * העולמות העליונים מתנהגים על פי עבודת ישראל * חצי לה' וחצי לכם * ביטול הגזירה מהבהמות * המקבל רצון הבורא ממשיך רחמים וחסדים * יחיד אין לו להשתמש בלשון רבים * הטעם כדי שלא יחזרו למצרים * לחצות את הלילה והחושך * האמונה והבטחון הגין מן המשחית * להזדרז בקיום מצוה * משכו ידיכם מע"ז ומיד מתקרבים לה' * המחשבה נחשב להם למעשה * א"א להתקרב ליהדות בגלל ריחו הטוב של הפסח

הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע - ז' שבט

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרַעֲהַ כִּי אֲנִי הַכְּבַדְתִּי אֶת
לְבֹו וְאֶת לֵב עֶבְדָּיו לְמַעַן שְׁתִּי אֶתְּתִי אֵלָה בְּקִרְבּוֹ (א, י).

בפרשת בא יש מקדושת חג הפסח

בשבת זה נשפע כח להסיר כבודת הלב

הרה"ק בעל התניא זי"ע (מובא במגדל עו דף ק"פ) אמר פעם אחת בשבת קודש פרשת בא, כי בכל שבת בשעת קריאת התורה, נמשך להשומעים אותו אור שנמשך לבני ישראל בשעה שנאמרה פרשה זו מפני הגבורה, ובשעת תחילת הקריאה צריכים לכוון לכך. ובשבת זו - פרשת בא - שקוראים כי אני הכבדתי את לבו, בשעת קריאת התורה נמשך מלמעלה הכח להסיר הכבודת הלב.

ההכבדה מאת ה' לפרוץ ולשבר
המסכים

הרה"ק הבית אברהם מסלאנים זי"ע אמר

מתאמרא בשם הרה"ק בעל החידושי הרי"ם זי"ע (מובא בשיח שרפי קודש), בפרשת בא יש מקדושת חג הפסח, בפרשת בשלח יש מקדושת שביעי של פסח, בפרשת יתרו יש מקדושת חג השבועות - שקורין בו פרשת קבלת התורה, פרשת משפטים הוא בבחינת ראש השנה - שהרי פרשת משפטים כולה דינים ומשפטים, פרשת שקלים מרמזת על יום כפורים, כמו שנאמר (שמות ל, טו) לכפר על נפשותיכם וגו', ובפרשת פקודי נרמז נסיעת עמוד הענן והוא רמז לחג הסוכות שהוא זכר לענני הכבוד (בראיתא בטור אורח חיים סימן תרכה).

ועליה מונח אבן כבדה מאד, וכאשר רוצה להגיע למרגלית היקרה, צריך יגיעה מרובה ועבודה קשה מאד לנפץ את האבן, עד שמוצאים את המרגלית שתחתיה, כמו כן כשרואה לבו קשה כאבן, זהו סימן שטמון שם מרגלית ואוצר יקר, רק צריך לנפץ את האבן כדי שיוכל להגיע אליה.

בלשון הפסוק 'כי אני הכבדתי את לבו', רומז להאדם אשר מרגיש לפעמים בכבדות הלב, שאל יפול רוחו בקרבנו, רק ילמד חיזוק לנפשו ממה שהתורה מלמדינו שגם ההכבדה היא מאת ה', כדי שיתגבר לפרוץ ולשבר המסכים, משל למה הדבר דומה, למרגלית יקרה הנמצאת במעמקי הים,

**וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְכוּ עֲבֹדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם מִי וְמִי הַהֲלָכִים,
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה פְּנֹעֵרֵינוּ וּבִזְקֵינוּ גִלְדֵּךְ בְּבִנְיָנוּ וּבְכַבֹּתֵנוּ פְּצֵאֵינוּ
וּבְבִקְרָנוּ גִלְדֵּךְ פִּי חַג ה' לָנוּ: (י, ח-ט).**

כדאיתא במדרש (שמות רבה טו, ב) אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: רבון העולם, אימתי אתה עושה את המועדות?! אמר להם: אני ואתם נסכים על מה שישראל גומרין ומעברין את השנה! אמר להם הקב"ה לישראל: לשעבר היה בידך, אבל מכאן ואילך הרי מסורה בידכם ברשותכם, אם אמרתם הן הן, אם אמרתם לאו לאו, מ"מ יהא החדש הזה לכם.

אמנם המינים והאפיקורסים כופרים בזה, כגודע מספרים הק' (אברבנאל מלאכי א, יא) על הפסוק (תהלים קיג, ד) רם על כל גוים ה' על השמים כבודו, שהגוים מרוממים ומנשאים את הבורא, אבל חושבים שאין כבודו להשגיח בשפלים ובעבודתם, רק על השמים כבודו.

וזהו שאמר פרעה, לכו עבדו את ה', דהיינו שהודה להם שיש עבודת ה',

העולמות העליונים מתנהגים על פי עבודת ישראל

בדברי ישראל להרה"ק ממאדוין זי"ע
מבאר בהקדם הא דאיתא בזה"ק (פ' צו לא, ב) בעובדא דלתתא אתער לעילא (כפי מעשינו למטה נעשה התעוררות למעלה), שכל העולמות העליונים מתנהגים על פי עבודת ישראל בתורה ומצות למטה, כמובא בקדושת לוי (פ' בשלה) בשם הבעש"ט הק' זי"ע על הפסוק (תהלים קכא, ה) ה' צלך, כמו שהצל עושה מה שהאדם עושה, כן כביכול כמו שהאדם מתנהג למטה כן מנהיגין אותו מלמעלה.

וראיה לזה, מהמפורש בתורה אצל קידוש החדש וקביעת החגים ומועדים, שאותו היום שבני ישראל קובעים לחג ויום טוב למטה, הוא חג ויום טוב למעלה,

ביטול הגזירה מהבהמות

ראיתי מספרים עובדא דהוי בסוחר אחד מחסידי פרימישלאן, שנודמן לו להיות בווארקא לרגלי מסחרו בשבת פרשת בא, ושמע שיש איזה רבי בעיר, והלך לבית מדרשו, והגיע באותה שעה שלמד הרה"ק מווארקא זי"ע שיעור בדברי המדרש ברכים, וראה החסיד איך שהרה"ק התנמנם, וכשהתעורר אמר: 'וגם מקננו ילך עמנו!'

כאשר שב החסיד לרבו הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן, שאל אותו רבו: היכן היה?! והחסיד התחיל לפרט את כל העיירות שנסע בהם, השיבו רבי מאיר ל: 'נישט דאס מיין איך! (לא לזאת אני מתכוון), עד שהגיד לו שהגיע גם לווארקא, ומתוך שחוק ולעג סיפר מה שראה אצל הרה"ק מווארקא.

אמר רבי מאיר ל: מאיר'ל האט זיך פארגליסט צו גיין אין הימל (התחשק לו לילך בשמים), וראה שנגזר גזירת כליה על עיר פלוני ר"ל, ורצה לבטלה, אלא שלא היה ביכלתו, פתאום שמע איך שמכריזין בבית דין של מעלה: פנו מקום! והנה מגיע הרה"ק מווארקא 'שפאצירט מיט די הענט אין קעשינעס פון אינמען' (מטייל כשדיו בתוך כיסו מאחוריו), ופעל לבטל את הגזירה מעל בני האדם, והסכימו בית דין של מעלה להחליף הגזירה על הבהמות של העיר ההיא, אלא שהרה"ק מווארקא לא הסתפק בכך, כי היתה טענתו 'פון ווי וועט א יוד

אמנם 'מי ומי ההולכים', ר"ל מי ומי אתם בשר ודם השפלים שתלכו לעבוד את הבורא עולם, הלא רק על השמים כבודו למלאכים ושרפים, 'ויאמר משה בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו נלך', פירוש מעבודת כלנו מגדול ועד קטן נעשה התעוררות למעלה, וכל העולמות העליונים מתנהגין על דינו דוקא, והראיה הוא, 'כי חג ה' לנו', היינו מקביעת החגים ומועדים, שמסר ה' לנו בעולם הזה לקבוע מתי יהיה החג, וכך מתעורר גם למעלה.

חצי לה' וחצי לכם

בספר תורת מהרי"ץ להרה"ק מרא דארעא דישראל מהרי"ץ דושינסקיא זי"ע כתב בזה רמו נפלא, הנה היום טוב מתחלק לשני חצאין, חציו לה' - לתורה ולתפילה, וחציו לכם - היינו שמחת יו"ט (ע' ביצה טו, ב), ולכן אמר משה לפרעה פעמיים 'נלך', 'בנערינו ובזקנינו נלך' - היינו לעבוד את ה' ולהקריב קרבנות החג, 'בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך' - היינו לשמוח עם המשפחה בשמחת יו"ט. כי חג ה' - זהו חצי לה', לנו - זהו חצי לכם.

ועל זה אמר פרעה לא כן לכו נא הגברים ועבדו את ה', היינו החצי לה' אני מבין שנחוצ' לכם, אבל 'לא כן' החצי לכם, לזה אינני מסכים, כי 'אותה' דהיינו להיות יחד עם בני ביתכם ולשמוח עמהם ביום שמחתכם, 'אתם מבקשים', זהו רצונכם מצד עצמכם, ואין מונח בזה רצון ה'.

נעמען א גלאז מילך' (וכי מהיכן יקח לו יהודי כוס חלב), אלא 'גם מקננו ילך עמנו! ובוה נתבטלה הגזירה מכל וכל. - ואף נתן

הרה"ק מפרימשלאן 'סילוק' לאותו חסיד, על שהרהיב עוז לספר עובדא זו מתוך שחוק וביטול. (ימות עולם.)

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי בֵּן ה' עִמָּכֶם וְגו', לֹא בֵּן לְכוּ נָא
הַגְּבֵרִים וְעַבְדוּ אֶת ה' כִּי אַתֶּה אַתֶּם מְבַקְשִׁים וַיִּגְרֹשׁ
אֶתֶם מֵאֵת פְּנֵי פְרַעֲה (י, י"א).

הבורא בן 'יהי בן', אזי 'ה' עמכם' דהיינו מכח שם הוי"ה ממשיך עליו רחמים וחסדים, 'לא בן' היינו אם קורא תגר ואומר 'לא בן', אזי 'לכו נא הגברים' ממשיך על עצמו גבורות ודינין ח"ו.

המקבל רצון הבורא ממשיך רחמים וחסדים

בדברי ישראל להרה"ק ממאדוין זי"ע מפרש בדרך רמוז, כשאדם אומר כל מה דעביד רחמנא לטב, ואם רצון

וְעַתָּה שָׂא נָא חַטָּאתִי אֶךְ הַפְּעֵם וְהַעֲתִירוּ לָהּ אֱלֹקֵיכֶם
וַיֹּסֶר מֵעָלַי רַק אֶת הַמּוֹת הַזֶּה (י, י"ב).

זונדל הביט במכתב וסילקו מעליו, ואמר: לא אוכל לחתום על דבר שקר, אמרתי לך לכתוב כי 'אני' מתפלל, ואתה כתבת כי 'אנו' מתפללים בלשון רבים, והרי זה נראה כשקר. סיים רבי אברהם ואמר: ראו עד היכן דקדק אותו גאון על מדת האמת, אפילו שהיה אפשר למעון כי דרך ענוה היא לכתוב לשון רבים, אבל האמת קודמת לכל.

נענה הרה"ק מסאטמאר ואמר: נו, לדעת הרמב"ן הרי זה שקר גמור, דבתפילת

יחיד אין לו להשתמש בלשון רבים

הגאון ר' אברהם יפה'ן זצ"ל ראש ישיבת נובהרדוק, סיפר להרה"ק מסאטמאר זי"ע, על מדת האמת של חכמי תנועת המוסר, ובין הדברים סיפר שפעם קיבל הגאון רבי זונדל מסלאנט זצוק"ל מכתב מאחד מתלמידיו בחו"ל שיתפלל עבור רפואת אשתו, קרא רבי זונדל למשמשו ואמר לו לכתוב בשמו: כי הוא מתפלל עבור רפואתה! המשמש כתב מכתב קצר והגישו לר' זונדל לחתום, ר'

מוסר, אף כי יודע היה פרעה כי משה הוא המעתיב, כי כן אמר לו למתי 'אעתיר' לך, 'והעתרתני אל ה', 'אפרוש' את כפי אל ה', כי לא ידבר משה בזה לשון רבים, שלא יוציא שקר מפיו. – הרי שפרעה דיבר שקר ואמר בלשון רבים, אפילו שידע שמשה לבדו מתפלל, ואילו משה ענה לו בלשון יחיד, כדי שלא להוציא דבר שקר מפיו.

יחיד אין להשתמש בלשון רבים. וסיפר רבי אברהם יפה'ן, כי זמן רב היה מצמער למצוא מקור הדברים ברמב"ן, חיפש ולא מצא, והסיה דעתו מכל הענין. כעבור כמה שנים, האיר ה' את עיני, ומצאתי כן מפורש ברמב"ן בפסוק זה, וזלה"ק: 'והעתירו' לה' אלקיכם, לשניהם (פרעה דיבר בלשון רבים, למשה ואהרן), כי כן אמר פרעה כל פעם דרך

דָּבַר נָא בְּאָזְנֵי הָעָם וַיִּשְׁאָלוּ אִישׁ מֵאֵת רֵעֵהוּ וְאִשָּׁה מֵאֵת רֵעוּתָהּ כָּלִי כֶסֶף וְכָלִי זָהָב (יא, ב).

מן המצרים, בכדי שעל ידי כך יהפכו בני ישראל להיות בעלי חובות למצריים, שהרי בני ישראל יהיו צריכים להשיב להם את הכסף והזהב ששאלו מהם, והרי זו הערובה הטובה ביותר שלא ישוכו מצרימה.

הטעם כדי שלא יחזרו למצרים

הרה"ק ר' משה מלעלוב זי"ע ביאר בדרך צחות, הקב"ה ציוה למשה שיאמר לבני ישראל שישאלו כלי כסף וכלי זהב

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה כֹּה אָמַר ה' פְּחַצַּת הַלַּיְלָה אֲנִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרַיִם (יא, ד).

אין מיטן טאג, און דערמאנט זיך אז ס'איז דא א גאט אויף דער וועלט, צו שפאלט ער דעם פינצטערניש (כשהודי הולך באמצע היום ברחוב ונוכר שיש בורא לעולם, בזה הוא חוצה ומבקע ומאיר את החשכות).

לחצות את הלילה והחושך

בספר מוקנים אתבונן מביא בשם הרה"ק הרמ"ח סלאנים זי"ע, שהיה חוזר בשם הרה"ק מסאווראן זי"ע, 'חצות לילה' פירושו כך, אז א איד גייט ארום

וְהָיָה הַדָּם לְכֶם לְאֹת עַל הַכֶּתִים אֲשֶׁר אֶתֶם שָׂם וְרָאִיתִי
 אֶת הַדָּם וּפָסַחְתִּי עֲלֵיכֶם וְלֹא יְהִיָּה בְכֶם נֶגֶף לְמִשְׁחִית
 בְּהַכְתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם (יב, יג).

במחוננו, ולא חשש לאימת פרעה וגזרתו,
 וזכה בפרהסיא תועבת מצרים, ונתן על
 המזוזות ועל המשקוף, הרי זה צדיק
 ובטח בה', וראוי הוא שיגן עליו ה' מן
 הנגף ומן המשחית.

האמונה והבטחון הגין מן המשחית
 המפרשים תמהים כמה יפה סגולת הדם
 לגרש את הנגף?! וכרבינו
 בחיי ביאר, למדך הכתוב כי מי שהאמין
 בהקב"ה באמונה שלימה ותלה בו

וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַמִּצְוֹת כִּי בְּעֵצָם הַיּוֹם הִזָּה הוֹצֵאתִי אֶת
 צְבָאוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַיּוֹם הַזֶּה
 לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם (יב, יז).

וכנוסח ההגדה 'ולא הספיק בציקם
 להחמיץ עד שנגלה עליהם מלך מלכי
 המלכים הקב"ה וגאלם', והפירוש בזה
 הוא, שחשש שמא יחמיץ בצקם של
 ישראל, היינו שיבער היצר הרע שהוא
 שאור שבעיסה שבגופם שהוא בציקם,
 ויחמיצם ולא יאבו לצאת, ע"כ מזהיר
 הקב"ה שכל שכן שימהר האדם לעשות
 רצון קונו ואל יבטיח עצמו בהיום ומחר
 [וכבר אמרו חכמינו ז"ל אל תאמר
 לכשאפנה אשנה שמה לא תפנה].

להזדרז בקיום מצוה
 פירש"י, ושמרתם את המצות, אל תקרי
 מצות אלא מצוות, שלא יחמיץ
 המצוה. בחתם סופר מפרש על פי מה
 שכתבו הרדב"ז והחכם צבי, שצריך
 להזדרז בקיום מצוה, אפילו שאם ימתין
 מעט יכול לעשות המצוה יותר מן
 המוכחר, מ"מ יקדים ויזרז עצמו לדבר
 מצוה, כי לא ידע מה יולד יום. ודבר זה
 ילפינו מהקב"ה שמהר להוציאם ממצרים,

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִשְׁכּוֹ וּקְחוּ לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפֶּסַח (יב, כא).

בענינים נשגבים בעבודת הבורא, ור' חיים דוד תמה לפניו: איך מדבר אתו בענינים כאלה, בזמן שהיה עד ממש לפני כמה רגעים כ"כ שקוע בעון?! השיב לו הרה"ק: כך אמרה תורה, משכו וקחו לכם וגו' ושחטו הפסח, ואמרו חז"ל משכו ידיכם מעבודה זרה, ותיכף אחרי שמשכתם ידכם מעבודה זרה, כבר אפשר לכם לקחת קרבן ולהקריבו לה'.

משכו ידיכם מע"ז ומיד מתקרבים לה' בספר ליקוטי דברי דוד מסופר על הרופא המפורסם ד"ר בערנארד, שהרה"ק הרבי ר' דוד מלעלוב זי"ע השפיע עליו שיחזור בתשובה, ואח"כ התפרסם לצדיק גדול בשם ר' חיים דוד דוקטור מפיטריקוב, ואחרי שעלתה בידיו של הרה"ק מלעלוב להשפיע על דעתו לחזור בתשובה, מיד התחיל לדבר אתו

וַיֵּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן בֵּן עֲשׂוֹ (יב, כח).

ישראל נחשבת אצלם למעשה כדן ישראל, אך עתה שנצטוו משכו ידיכם מעבודה זרה וקחו צאן של מצוה, ונצטוו לימול, וקבלו הכל בשמחה, השמיענו הכתוב כי גברו רחמיו של הקב"ה להחשיבם תיכף כדן ישראל, והמחשבה וגם ההליכה להמעשה הכל נחשב להם כעשייה, והו תיבות 'בן עשו' הנראין יתירות, דכוונת הכתוב לומר דהמחשבה והליכה 'בן עשו' הכל נחשב כבר לעשייה.

המחשבה נחשב להם למעשה פירש"י, אף ההליכה מנה הכתוב ליתן שכר להליכה ושכר לעשייה. החיד"א ז"ל בשמחת הרגל (על הגש"פ) כתב לבאר, דאמרו חז"ל (קידושין לט, ב) דבבני ישראל מחשבה טובה מצטרף למעשה, ובאומות העולם אין מחשבה מצטרף למעשה. ולפי שער עכשיו היו עובדי עבודה זרה, לא היתה מחשבה טובה של

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח כֹּל בֶּן נָכַר לֹא יֵאכַל בוֹ (יב, מג).

וביאר באופן נפלא, דהנה כאשר בא אחד פושעי ישראל, ורוצה להשתתף בעבודת יום הכפורים, ומקבל על עצמו להתענות בחמשה עינויים, ולהתנזר מאכילה ומשתיה, אות הוא כי רצונו וכוונתו לשם שמים, ואז וודאי מן הראוי לצרפו להתפילה. משא"כ המומר אשר מריח את ריחו הטוב של צלי הפסח, ועל כן מבקש להצטרף אל חבורת האוכלים כדי לענג את כרסו, אומרים לו שישאר במקומו, דמי שבא ליהדות בגלל ריח טוב או בגלל טעם ערב, אינו זוכה להתקרב לשם שמים, וטוב לו שלא יבוא ואין מן הראוי לצרפו.

א"א להתקרב ליהדות בגלל ריחו הטוב של הפסח

פירש"י, כל בן נכר, שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים. מתאמרא משמיה דהרה"ק מקאצק זי"ע, דלכאורה יש כאן תמיה עצומה, בתחילת היום הקדוש נהוג בכל תפוצות ישראל להכריז כי על דעת המקום ועל דעת הקהל אנו מתירים להתפלל עם העבריינים, ולעומת זאת בעת אכילת קרבן פסח מרחיקים מאתנו את הפושעים, כאשר דרשו חז"ל את הפסוק 'כל בן נכר לא יאכל בו' שקאי על מי שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים.

הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע-ז' שבת

יוד ווי אזוי האט מען עפעס חלישת הדעת פון א יוד?! (יהודי הקדוש אך יש לכם חלישות הדעת מיהודי), השיב לו: הלא מצינו בגמרא (בבא מציעא פד, א) חלש דעתיה דר' יוחנן! השיב לו הרה"ק: הייליגער יוד, פאר וואס האט מען דאס אריינגישמעלט אין די גמרא?! כדי מיר זאלין וויסען אז עם טויג נימ. (למה הכניסו זאת בגמרא, כדי שידעו שאין זה טוב).

היהודי הקדוש מפרשיסחא זי"ע התאונן פעם לפני הרבי ר' דוד מלעלוב, שאם יש לו הקפדה קצת על איזה איש, או יש להאיש תיכף עונש גדול מן השמים, ושאל אותו הרה"ק מלעלוב - שהיה ידוע בגודל אהבת ישראל שבערה בו - בזה הלשון: הייליגער יוד, ווי אזוי האט מען דאס עפעס א הקפדה אויף א יוד?! (יהודי הקדוש אך זה שיש לכם הקפדה על יהודי), השיב לו: אין לי הקפדה, רק לפעמים חלישת הדעת! שאלו הרה"ק מלעלוב: הייליגער

וכשבא בחזרה שאלו היהודי: מדוע התעכב זמן כ"ב רב? אמר לו: אספר לכם, כשבאתי לשם, שמעתי שהוא מתווכח עם אביו הזקן שהיה אצלו, הבן אמר לאביו: שיקח צלע בשר ויבקענה, כי אביו היה קצב זמן רב, אבל האב הזקן לא היה לו יותר כוחו במותניו לבקעו, אמר לו הבן: אם לא שיראתי מהשי"ת הייתי הורגך! וכשמעתי שהוא צדיק וירא אלקים גדול כל כך, לא הייתי יכול להתנתק מאתו, ולכן שהיתי כ"ב זמן הרבה.

מתאמרא משמיה דבר נחמד על נוסח הזמירות למוצאי שבת קודש בפזמון 'אליהו הנביא', איש שנים עשר דורות ראו עיניו, לכאורה מה שבח הוא שראו עיניו שנים עשר דורות, וביאר כי ידוע שדור הולך אינו יכול לסבול את מעשיו של דור הבא, שאם הראשונים כמלאכים אנו כבני אדם, אך אליהו הנביא היתה לו סבלנות גדולה, ששנים עשר דורות ראו עיניו, ואפילו שראה ירידת הדורות כזה, בכל זאת נפשו לא סלדה מהם.

עוד אמר: **כל אדם מישראל, אפילו חוטא ובעל עבירה, באותו הרגע שהוא יושב בטל ואינו עובר עבירה, כל כסף וזהב שבעולם כדאי הוא לו, ומצוה לאהוב אותו ולרחם עליו.**

מתאמרא בשמו פירוש נפלא על דברי הגמרא (תענית לא, א) עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים וכו', דלעתיד לבוא יבקש הקב"ה כביכול מהצדיקים שימחלו לו, 'מחול' הוא מלשון 'מחילה', על היסורים העניות והרחקות שסבלו בעולם הזה.

כשמכרה אשתו של הרבי ר' דוד מלעלוב את חנותה, שמה הר"ק שמחה גדולה. שאלוהו: לשמחה מה זו עושה? ענה ואמר: כשעמדתי ליד חנותי, שמחתי תמיד כשראיתי קונים נכנסים לחנויות אחרות, יהודים נהנים ומרויחים, אולם ראיתי פניהם של סוחרים חמוצים כאשר ראו קונים נכנסים לחנותי, אמרתי: הלואי ואפטר מצרה זו המכאיבה לב יהודים....

היהודי הק' מפרשיסחא זי"ע היה אצל הר"ק מלעלוב י"ב שבועות ללמוד ממנו מדת אהבת ישראל, אבל לא היה יכול ללמוד ממנו, ואח"כ נסעו שניהם לאיזה כפר, והר"ק מלעלוב היה לו מנהג לקרוא לכל איש כפר בשם 'מרא דאתרא' – 'דארפ'ס רב', והלך לכל איש מתושבי הכפר לשואלו מה שעושה, והוכרח היהודי הק' לילך אתו לכל מקום.

פעם באו לאיזה כפר, ולא רצה היהודי הק' לילך עמו לאיזה בית, והלך הוא לברו, ושהה שם לערך חצי שעה,

יום ערב שבת בשדה והשגיח על הקצירה, כשגמרו לקצור העמיסו התבואה על העגלה, וחזרו לעיר, כשהגיעו לעיר השעה כבר היתה מאוחרת כמעט לפני כניסת השבת, פירק והכניס את התבואה באוצר המיוחד לכך במהירות, ואת הסוסים הכניס לרפת, ומיהר להחליף את מלבושיו ורחץ את פניו, ותיכף הגיע לביהכנ"ס וניגש אל העמוד להתפלל מנחה. תפלתו לא נשתנתה במאום מדרכו בקודש, והתפלל בקול חוצב להבות אש ובדביקות נפלאה. לאחר התפילה אמר היהודי הקדוש: תפלת מנחה כזו בערב שבת עוד ראינו גם אצל הרבי מלובלין זי"ע, אבל תפלת מנחה כזו אחר יום קשה כ"כ של שהייה בשדה וללא הפסקה כל שהיא להכנה, זהו חידוש גדול שלא ראינו עד כה.

אומרים משמו של הרה"ק מקאצק זי"ע, שאמר בשם הרבי ר' דוד מלעלוב על מאמר חז"ל (ברכות ה, א) גדול הנהנה מיוגיע כפים יותר מירא שמים, ולכאורה קשה מה ראו על ככה, וכי יתכן שמי שמשוקע בהבלי העולם משובח מירא שמים?! אלא כוונת חז"ל למי שעוסק בעניני גשמיות ובאותה שעה נהנה הנאה רוחנית, ודבוק בבורא כל העולמים, והוא הגדול מירא שמים אשר אין לו שום דאגות של חומריות...

הרבי ר' דוד מלעלוב היה דרכו להתנהג כמו אורחיו, אם הרבו האורחים

הרה"ק ר' דוד מלעלוב זי"ע"א היה לו אח חורג בשם ר' יצחק אייזיק וויסאקער, ותמיד ביקש ממנו שיתפלל עבורו שיזכה לעבור מהכפר ולהתגורר בעיר, אמר לו הרה"ק בזה"ל: הבט וראה, ההבדל בין בן כפר לבן עיר בבואם לעולם העליון, בן עיר בא בצדקה שנותן לעני 'גדול אחד' (מין מטבע) ולא יותר, אבל הבן כפר בא בצדקה זו שנותן לעני קערה פטריות (הנקרא ערד עפעל) חמין עם בארשט, והעני יש לו הנאה גדולה יותר מזה, כגון בחורף אם הולך בקור גדול ממקום למקום, והאוכל מחיה את נפשו, ולכן טוב לך לדור בכפר.

פעם אחת נסע לביתו ממקום אחד בערב שבת קודש, ופתאום עמד הסוס ולא רצה לילך במרוצה, והבעל עגלה הכה את הסוס. שאל אותו הרה"ק: היאך מותר לך להכות הסוס, הלא צער בעל חיים?! אמר לו הבעל עגלה: רבי, הלא הזמן מאוחר מאד, ומיד יעריב השמש! אמר לו הרה"ק: הדין עמך, אבל הלא תדע, שלאחר מאה ועשרים שנה יתבע הסוס אותך בשמים לדין, והיאך יהיה לפי כבודך שתעמוד בדין עם הסוס.

בספר מזקנים אתבונן מסופר, היהודי הקדוש והרה"ק מראפשיץ זי"ע נסעו פעם לשבות אצל הרה"ק רבי דוד מלעלוב, והרה"ק מלעלוב היה לו שדה תבואה לפרנסתו, והימים היו ימי קצירת התבואה, שהה רבי דוד משך כל אותו

באכילה, עשה אף הוא כמוהם, אם הרבו
בשתיה היה ג"כ מרבה בשתיה. פעם אירח
בביתו עני אחד שאכל אכילה גסה, והרה"ק
עשה כמוהו, שאלוהו: מהיכן לקח מקום
באיצטומכא לאוכל כה רב?! השיב: כשם
שיש לי בדירתי מקום מיוחד לאורחים, כן
יש לי בקיבתי פינה מיוחדת לאורחים....
זכותו הגדול יגן עלינו ויעמוד לנו ולכל
ישראל אבי"ר

הרוצה להיות שותף לזכוי הרבים הגדול
בהפצת הגליון לאלפים מישראל בארה"ק ובארה"ב
לזכות ולרפואת כל חולי ישראל או לעי"נ וכו'
נא להתקשר למערכת דרך אמונה

בארה"ק

054-843-7705

בארה"ב

718-930-8379

הגליון מופץ בחינם
לרפואת כל חולי ישראל
מותר להעתיק קטעים ממנו
או כולו לכל מטרה